

**Prof. dr hab. Andrzej Piasecki**

**Katedra Polityk Regulacyjnych**

**Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie**

Kraków, 19 stycznia 2024 r.

**Ocena osiągnięć naukowych, dydaktycznych i organizacyjnych**

**dr Justyny Wasil**

**w związku z wnioskiem o nadanie stopnia doktora habilitowanego  
w obszarze nauk społecznych, dyscyplina: nauki o polityce i administracji**

### **Kwalifikacje i kompetencje**

Z dostarczonych dokumentów wynika, że Habilitantka studiowała na Akademii Podlaskiej w Siedlcach w latach 2001-2006 na kierunku Historia, specjalność Współczesne stosunki międzynarodowe. Na koniec studiów napisała pracę magisterską pt. „Ruch oporu ludności Puław i okolic wobec okupacji hitlerowskiej 1939-1944”. Jednocześnie w latach 2002-2005 na tej samej uczelni studiowała Politologię (studia I stopnia, temat pracy licencjackiej „Ruch oporu ludności Puław i okolic wobec okupacji hitlerowskiej 1939-1944”), a w UMCS na tym samym kierunku zaliczyła studia drugiego stopnia (specjalność Samorząd i polityka lokalna). Ukończyła je egzaminem magisterskim i pracą pt. „Perspektywy życiowe ludności wiejskiej wobec możliwości korzystania z funduszy Unii Europejskiej”. W latach 2007-2011 była na studiach doktoranckich (Wydział Politologii UMCS), które uwieńczyła rozprawą doktorską „Wpływ funduszy Unii Europejskiej na rozwój obszarów wiejskich województwa lubelskiego w latach 1999-2006” (promotor: prof. dr hab. Stanisław Michałowski). Zarówno kierunki studiów jak i tematyka prac kończących kolejne poziomy kształcenia akademickiego wskazują na konsekwencję w raz obranej drodze rozwoju, przy jednoczesnym precyzowaniu konkretnych tematów zainteresowań badawczych.

Powyższe studia dały Habilitantce wystarczające podstawy do rozwoju naukowego. I choć nie przedstawiła w swoim CV dodatkowych ścieżek doskonalenia zawodowego w postaci studiów podyplomowych, niestandardowych kursów, czy certyfikatów posiadanych umiejętności językowych, to należy uznać, że kształcenie na dwóch uczelniach, ukończone dwa kierunki studiów i doktorat dają wystarczające kwalifikacje dla pracy nauczyciela akademickiego. Koresponduje z tym zdobyta wiedza, posiadane doświadczenie z zakresu edukacji oraz umiejętności badawczo-dydaktyczne, bez których zatrudnienie w strukturach akademickich byłoby trudne.

Habilitantka wkrótce po obronie doktoratu została przyjęta do pracy na Wydziale Politologii Dziennikarstwa UMCS na stanowisku adiunkta. Z dokumentacji wynika, że była to Jej pierwsza praca. Nie przeszła więc klasycznej drogi awansu od najniższego stanowiska asystenta lecz skorzystała z możliwości zatrudnienia na wyższym poziomie, co było jednocześnie zobowiązaniem i motywacją do przyspieszenia prac nad habilitacją. Podejmując starania o ten awans w 12 lat po pierwszym

zatrudnieniu na uczelni Justyna Wasil wpisuje się w standardy czasowe charakteryzujące akademicką karierę w Polsce współczesnej.

Natomiast skromne doświadczenie zawodowe ilustruje reakcje rynku pracy na absolwentów studiów doktoranckich, czyli osób o wysokich kwalifikacjach. Taka sytuacja wynika ze specyfiki stosunków pracy w III RP, z ograniczeń administracyjno-politycznych, z uwarunkowań osobistych. Tym niemniej powiązanie nauczyciela akademickiego przez całą jego karierę wyłącznie z jednym miejscem pracy tworzy określone deficyty kompetencyjne, co powinno być brane pod uwagę przy awansach. Jednak rekompensatą może tu być działalność organizacyjna i ekspercka Habilitantki, współpraca z fundacją, ministerstwem oraz innymi podmiotami publicznymi.

Na podwyższenie kwalifikacji i kompetencji Habilitantki wpłynęła także współpraca z ośrodkami akademickimi (m.in. z Pracownią Badań Wyborczych Uniwersytetu Szczecińskiego), miesięczny staż naukowy zrealizowany na Uniwersytecie Warszawskim w 2018 roku oraz inne kontakty naukowe (krajowe i międzynarodowe) prowadzone w ramach projektów, konferencji i grantów. W tym miejscu zwraca uwagę zaangażowanie w działanie sieci Network of Institutes and Schools of Public Administration in Central and Eastern Europe. Należy też podkreślić aktywność grantową Habilitantki, która występowała w roli wykonawcy jak i kierownika projektów z Narodowego Centrum Nauki. Ich tematyka dotyczyła funkcjonowania samorządu terytorialnego, kwestii ekologii, lokalnego przywództwa. Na uznanie zasługują starania o granty, mimo dwukrotnych odmów ze strony NCN. Powszechnie wiadomo, z jakimi barierami spotyka się w takim postępowaniu polski badacz reprezentujący nauki humanistyczne czy społeczne. Dobrze, że w przypadku pani Wasil Uczelnia doceniła te starania i przyznawała tzw. granty wewnętrzne.

### **Osiągnięcia badawcze i dydaktyczne**

Z udostępnionej dokumentacji wynika, że Habilitantka w swoim dorobku posiada 35 publikacji naukowych, w tym jedną autorską monografię, jedną monografię, której jest współautorką, dwie monografie współredagowane i 29 artykułów (z tego kilka w języku angielskim i rosyjskim). Osiągnięcia naukowe to również autorstwo haseł w encyklopediach branżowych, udział w konferencjach (37 - w tym 14 międzynarodowych). Wszystko to spełnia standardy wymagań awansowych. Pozytywnie wypada ocenić liczbę cytowań, które poświadczają fakt, że ustalenia Habilitantki stanowią ważny punkt odniesienia dla innych badaczy.

Przedmiotem badań dr Wasil były sprawy dotyczące instytucji i organów władzy lokalnej, modernizacji mechanizmów zarządzania i rozwiązań ustrojowych, partycypacji obywatelskiej, wyzwań ekologicznych, e-administracji. W ramach tych obszarów badania dotyczyły różnorodnych zjawisk, mechanizmów, instytucji, norm, a także konkretnych ludzi pełniących funkcje publiczne. Jednak podstawowym obszarem badawczym Habilitantki pozostaje aktywność obywatelska kobiet z obszarów wiejskich. Zakreślając sobie taki temat pracy naukowej Justyna Wasil wychodzi naprzeciw

niezwykle aktualnym problemom Polski i świata. Szeroko rozumiana polityka prorównościowa, sprawy płci oraz stosunki społeczne na obszarach wiejskich – wszystkie te sprawy stanowią przedmiot zainteresowania polityków, działaczy społecznych oraz organizacji i instytucji publicznych. Łączy je potrzeba modernizacji, europeizacji i konsolidacji Polski lokalnej. Jednak działania te muszą mieć podstawy teoretyczne i badawcze. Stąd też podwójna wartość dorobku Habilitantki. Jako ważny wkład dla nauk podstawowych a zarazem zasób wiedzy do utylitarne wykorzystania.

Interesująco wypada analiza poszczególnych opracowań dotyczących partycypacji kobiet w życiu publicznym (niedoreprezentowanie kobiet w organach samorządu terytorialnego), poruszenie tematyki sublokalnej (śląski Nikiszowiec) czy wirtualnej (wykorzystanie narzędzi ICT). Powyższe teksty cechuje precyzja i wszechstronność. Dzięki nim Autorka stała się w środowisku politologicznym specjalistką od tematyki lokalnej. Jej dorobek świadczy o zrozumieniu znaczenia problemów lokalnych we współczesnym świecie, w którym dominuje globalizacja. Byłoby więc wskazane aby Habilitantka w swoich opracowaniach odwołała się do opisanego przez Zygmunta Baumana procesu glocalizacji, bowiem celem badacza aspirującego do samodzielności naukowej powinno być uporządkowanie (teoretyczne i terminologiczne) opisywanych zjawisk, w kontekście dorobku z pokrewnych dyscyplin naukowych.

Przechodząc do analizy osiągnięć dydaktycznych należy tu odnotować wszystkie te czynności, które składają się na standardy pracy nauczyciela akademickiego. Jest to prowadzenie zajęć z przedmiotów związanych z tematyką badawczą, pełnienie roli promotora prac licencjackich i magisterskich. Dodatkowym atutem przy ocenie tych osiągnięć będzie z pewnością funkcja promotora pomocniczego w doktoracie mgr Eweliny Makoś „Funkcjonalność e-administracji i elektronicznych systemów na przykładzie samorządu powiatowego województwa podkarpackiego”. Dr Wasil była też opiekunem roczników studentów a także koła naukowego, uczestniczyła w zajęciach doskonalących Jej umiejętności dydaktyczne. W tym kontekście interesująco wypadłaby analiza opinii studentów o pracy dydaktycznej Habilitantki, ale takowych w dokumentacji nie znaleziono. Zapewne byłyby to oceny pozytywne, skoro przełożeni powierzyli dr Wasil opiekę nad studentami poza standardowymi obowiązkami opiekuna roku. W tym miejscu trudno jednak powstrzymać się od dygresji na temat formalnych podstaw oceny nauczyciela akademickiego przystępującego do procedury naukowego awansu. W ramach parametryzacji rozlicza się go z osiągnięć naukowych (w tym przypadku to około 80% dokumentacji), z pozyskiwania środków na badania, a także z oddziaływani na otoczenie społeczne. Tymczasem znaczną część działalności zawodowej takiego kandydata do awansu stanowi dydaktyka, co zresztą wynika z definicji pracy nauczyciela (także akademickiego). I w przypadku dr Wasil też tak zapewne jest, ale ponieważ procedury tego nie wymagają, więc omówienie działalności dydaktycznej ogranicza się do mniej więcej połowy strony opisu, na 26 stron całości autoreferatu. Z pewnością Habilitantka mogłaby o swoich osiągnięciach napisać więcej, a załączone opinie i oceny z ankiet studenckich (lub ich omówienie przez przełożonego) przemawiałyby na korzyść pani doktor.

Podsumowując osiągnięcia badawcze i dydaktyczne oraz organizacyjne Habilitantki należy uznać, że spełniają one standardowe warunki, niezbędne dla awansu naukowego. W ocenie publikacji jest też miejsce na wiele drobnych uwag (polemik). Na przykład artykuł „Bierne prawo wyborcze kobiet w Polsce” zawiera w tytule podstawowy błąd (nie tylko semantyczny). Pośrednio przyznają to same autorki stwierdzając na końcu pierwszego rozdziału (s. 244) „Przepisy *Kodeksu wyborczego* w zakresie biernego prawa wyborczego nie odnoszą się natomiast do cenzusu płci [...]. W świetle biernego prawa wyborczego kobiety ubiegają się o mandat na takich samych warunkach jak mężczyźni”. A więc pod względem prawnym nie ma o czym pisać. Dlatego artykuł powinien być opatrzony tytułem bardziej adekwatnym do jego treści (np. „Bierne prawo wyborcze kobiet w Polsce a praktyka polityczna”). Inny błąd z tego samego artykułu to powielenie pewnej uproszczonej formuły zdaniem (s. 242): „w 2011 roku w polskim systemie wyborczym dokonano zmian, zgodnie z którymi kobietom zagwarantowano 35% miejsc na listach wyborczych”. Ten mankament wzmacnia odwołanie się w przypisie do ustawy *Kodeks wyborczy*. Tymczasem 35% miejsc na listach wyborczych jest zagwarantowane nie tylko kobietom, ale i mężczyznom. Jest to prosty element polityki progenderowej ograniczającej dominację jednej płci w rywalizacji wyborczej. Każda płeć ma mieć minimum 35% miejsc na listach wyborczych!

Z kolei pozytywną ocenę dorobku badawczego Habilitantki (publikacji, grantów, referatów) podwyższa umiejętność pracy zespołowej. Znaczna część ustaleń poczynionych przez dr Wasil nastąpiła we współpracy z innymi badaczami. Wiadomo, że praca nauczyciela akademickiego ma indywidualny charakter. Tak samo jest przy ocenach i (siłą rzeczy) w procedurze awansowej. Sprzyja to często swoistej alienacji oraz specyficznym karierom pozbawionym synergii, jaką daje praca zespołowa. A przecież największe osiągnięcia naukowe w dziejach to efekt pracy co najmniej kilku uczonych. Dlatego tym bardziej należy docenić umiejętności dostosowania się Habilitantki do pracy w grupie. Wiadomo, że wymaga to posiadania także tych cech osobowościowych, którym nauczycielom akademickim niekiedy brakuje (pokora, dyscyplina, komunikatywność). Mam prawo sądzić, że Justyna Wasil posiada te zalety, skoro tak często występuje w roli współautora i współpracownika.

I jeszcze jedna uwaga zasadnicza do dorobku badawczego. Prace Habilitantki dotyczą wielu tematów politologicznych, powstawały w różnej formie, a metodologia i baza źródłowa nie jest powielana. Wszystkie mieszczą się nie tylko w ramach nauk o polityce i administracji, ale także w specjalnościach, które niegdyś tworzyły wewnętrzną strukturę tej dyscypliny: polityka lokalna, ustrojoznawstwo, system polityczny. Świadczy to o wypracowanym warsztacie badawczym, ewolucji zainteresowań ustrojowych (problemowo, chronologicznie, przestrzennie), a także o wszechstronności badawczej. Poprzez przytoczone (przykładowo) publikacje widać rozwój naukowy Autorki. Jej wiedzę o systemie politycznym RP, doskonale umiejętności pracy gabinetowej i terenowej a także nawyk systematycznej weryfikacji i aktualizacji poczynionych ustaleń. Tego typu cechy nauczyciela akademickiego z pewnością zasługują na uznanie go za samodzielnego pracownika naukowego, co w sensie formalnym zaczyna się wraz z uzyskaniem stopnia doktora habilitowanego.

## Najważniejsze osiągnięcie naukowe

Zgodnie z ustawą Autorka we wniosku o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego wskazała, że takim osiągnięciem jest monografia pt. „Przywództwo lokalne kobiet w Polsce. Studium gmin wiejskich”, Wyd. UMCS, Lublin 2023. Książka ta stanowi podsumowanie ostatnich lat badań Autorki, które dotyczyły aktywności społecznej, publicznej i politycznej kobiet z obszarów wiejskich. Praca prezentuje ujęcie teoretyczne jak i analityczny opis procesów i zjawisk społeczno-politycznej gminnej rzeczywistości w oparciu o przeprowadzone badania. Habilitantka wielokrotnie nawiązuje do zmian, jakie nastąpiły w zakresie tytułowej tematyki w XXI wieku, a zwłaszcza w ciągu ostatnich kilku lat.

Autorka wyraźnie określiła terytorialny obszar badań (cztery województwa makroregionu wschodniego). Nieco mniej precyzyjnie podane zostały ramy chronologiczne książki. Wprawdzie jej zasadnicza część dotyczy kadencji organów samorządu 2014-2018, ale jest też wiele punktów odniesienia do lat wcześniejszych, włącznie z okresem odrodzenia samorządu terytorialnego w 1990 roku. Wydaje się to jednak logiczne, gdyż badania takie wymagają nakreślenia genezy historycznej.

Co do zakresu problemowego książki, to w największym skrócie został on zdefiniowany w jej tytule, a jego rozbudowaną wersję znajdziemy w obszernym Wstępie, który zresztą modelowo przedstawia kwestie metodologiczne pracy. Połączenie badań ilościowych z jakościowymi zwiększyło wiarygodność poczynionych ustaleń. Szerokie odwołanie się do teorii przywództwa umożliwiło osadzenie prowadzonych badań w kontekście nauk społecznych. Literatura przedmiotu aż przytłacza, a mnogość i objętość przypisów utrudnia nawet śledzenie głównej narracji i sprawia wrażenie zastosowania „wymuszonej cytowalności”. To nierzadkie w postępowaniach awansowych zjawisko o charakterze asekuracyjnym ma prawdopodobnie na celu uwzględnienie możliwie jak największej liczby prac i autorów z badanego zagadnienia. Ma wzmocnić wizerunek autora, jako erudyty i znawcy literatury przedmiotu, szanującego dorobek innych, ale czasami może okazać się też przejawem nadgorliwości. Np. interesująca publikacja M. Drzonka „Reelekcje prezydentów miast w wyborach bezpośrednich w Polsce” z 2013 roku nie dotyczy w ogóle gmin wiejskich więc po cóż ją przytaczać? Inny przykład. Niżej podpisany nie do końca jest przekonany, aby jego artykuł o lokalnej demokracji bezpośredniej w Polsce, pochodzący z 2005 roku miał znaczenie w kontekście tytułowego zagadnienia. Z drugiej strony w 2018 roku wspólnie z profesorem Arkadiuszem Ptakiem (którego kilka prac w bibliografii znajdziemy) opublikowaliśmy dwie prace (monografia *Sto lat władzy lokalnej na polskiej wsi 1918-2018*, Wyd. Scholar, Warszawa 2018 oraz artykuł, *Wiejska społeczność w procesie kreowania władz lokalnych*, w: M. Halamska, M. Stanny, J. Wilkin (red.), *Ciągłość i zmiana: sto lat rozwoju polskiej wsi*, IRWiR PAN, s. 673-693, Warszawa 2019. I te publikacje powinny się w książce Habilitantki znaleźć. Podobnie jak inne najnowsze opracowania profesor Marii Halamskiej. Tymczasem w pracy dominuje literatura sprzed okresu, w którym przeprowadzono badania, tzn. sprzed roku 2014. Autorka docenia publikacje Instytutu Spraw Publicznych (autoreferat), ale to raczej

Instytut Rozwoju Wsi i Rolnictwa PAN powinien być wymieniany jako jeden z najważniejszych ośrodków badających gminy wiejskie.

Pozytywnie należy ocenić częste przytaczanie (zwłaszcza w części teoretycznej) opracowań z literatury anglojęzycznej, sięganie do prac z innych dyscyplin (np. z psychologii), uwzględnienie niszowych wydawnictw, które jednak zawierają interesujące ustalenia i mogły stanowić ważne podglebie dla badań Autorki (analiza sytuacji kandydatów, którzy w 2006 roku przegrali wybory w Małopolsce). Podsumowując bazę źródłową i literaturę przedmiotu, mimo krytycznych uwag należy uznać, że jest to bardziej wartościowa część pracy. Odwołując się do tak dużej ilości publikacji Autorka udowodniła, że Jej praca wypełnia istniejącą lukę badawczą. I zapewne przez skromność nie dodała, że z tych ustaleń będą korzystali nie tylko politolodzy, ale i socjologowie, etnografowie, eksperci z zakresu kulturoznawstwa, badacze genderowi.

W pracy interesująco wypada też część badawcza, która umożliwiła weryfikację hipotez i przedstawienie ostatecznych ustaleń, z których najważniejsza dotyczy ukształtowania się przywództwa lokalnego kobiet w gminach wiejskich. Oznacza to przełamanie barier kulturowych, ekonomicznych oraz instytucjonalnych.

Opis tych uwarunkowań a także treści poszczególnych rozdziałów wskazują na przekonanie Autorki co do trafności swoich ustaleń. Dotyczy to także hipotez szczegółowych. Po przeprowadzonych badaniach Autorka stwierdza jednoznacznie: „Im więcej kobiet w lokalnej polityce, tym większe zainteresowanie podjęciem lokalnej aktywności publicznej przez kobiety. Im bardziej liderka lokalna wpisuje się w stereotypy płci, tym bardziej różni się przywództwo lokalne kobiet od przywództwa lokalnego mężczyzn na płaszczyznach tradycyjnie przypisywanych kobietom: socjalnej, edukacji, kultury i rozrywki. Im bardziej dostrzegane przez społeczność wiejską potrzeby o charakterze społecznym, socjalnym, opiekuńczym, kulturowym, tym większe szanse na wygraną w gminnych wyborach samorządowych i budowanie przywództwa lokalnego mają kobiety”.

Trudno znaleźć słabszy punkt w tego typu rozumowaniu, które poparte zostało rzetelnymi badaniami na bazie uznanej metodologii. Tytułem zachęty do dalszych prac na ten temat można jedynie pokusić się o postawienie kolejnych pytań badawczych. Np.: w jakim stopniu diagnoza dotycząca liderok lokalnych we wsiach wschodnich regionów jest adekwatna dla całej Polski? Jak to wygląda w perspektywie europejskiej? Czy kadencja 2014-2018 przyniosła tu przełom, czy też opisywane zjawiska były bardziej rozciągnięte w czasie? Może to właśnie inicjatywa nowego świadczenia na dziecko (500+) było katalizatorem aktywności publicznej kobiet, o czym zresztą Autorka w książce wzmiankuje?

W każdym rozdziale widać doskonałą orientację Habilitantki w badanych zagadnieniach. Mimo prawdopodobnego emocjonalnego stosunku do przedmiotu prowadzonych analiz Autorka zachowała naukowy obiektywizm. Również pod względem formalnym ocena książki wypada pozytywnie. Konstrukcja rozdziałów jest symetryczna, grafiki czytelne, a główna narracja przystępna. Być może zbyt często pojawiają się powtórzenia, np. w każdym z pięciu tytułów piątego rozdziału pojawia się

słowo motywacja, które przecież można było zastąpić jakimś synonimem. Zdarzają się też przydługie zdania, za obszerne cytaty. W książce nie spotkałem (choć może przeoczyłem z powodu ogromu zawartych informacji i samej objętości książki – 571 stron) podstawowych definicji, które siłą rzeczy powinny się pojawić w opracowaniu na taki temat pisanym przez politologa. Na przykład: zarządzanie publiczne, decentralizacja, akty prawa miejscowego, czy wspomniana już globalizacja. Warto też na przyszłość zasugerować dokładniejsze zbadanie dokumentów samorządowej proveniencji. Jakże interesująco mogłaby wyglądać analiza protokołów z sesji dziesięciu wylosowanych gmin, pod kątem interpelacji radnych składanych przez kobiety. Ciekawe, czy procent interpelacji „kobiecych” odpowiada proporcjonalnie liczbie kobiet w danej radzie? Czy interpelacje składane przez kobiety różnią się od tych, które przedstawiają radni mężczyźni? Byłby to pewien sprawdzian aktywności lokalnych liderek.

Krytyczne uwagi nie zmieniają ogólnie pozytywnej oceny najważniejszego osiągnięcia naukowego Habilitantki. Środowisko politologów, socjologów oraz przedstawicieli innych dyscyplin naukowych otrzymało książkę, która w najbliższych latach będzie ważnym punktem odniesienia dla badań nad sytuacją kobiet, samorządem gminnym, polską wsią. Z pewnością autorzy kolejnych monografii o tej tematyce będą cytowali ustalenia Autorki, co dla badacza oznacza prestiż w środowisku oraz inne mniej lub bardziej wymierne profity.

#### **Inne osiągnięcia i uwagi formalne**

Habilitantka jest osobą aktywną naukowo, środowiskowo i społecznie. Uczestniczyła w kilku projektach badawczych realizowanych w miejscu zatrudnienia, w innych uczelniach w kraju i za granicą. Jak już wspomniano były to działania indywidualne, jak i zespołowe. Na ogół prace te przyniosły efekty w postaci publikacji. Osiągnięcia Habilitantki zostały także nagrodzone przez rektora UMCS.

Przy okazji analizy projektów i publikacji Autorki, warto jeszcze raz podkreślić umiejętność zespołowej pracy Habilitantki, co wskazuje na mobilność, zdolność do kooperacji, sprawność warsztatu naukowego, który trzeba dostosować do współpracownika. Pisanie prac w małych zespołach, bez redaktora naukowego, jest często trudniejsze od pisania samodzielnej monografii, przy tworzeniu której, autor nie musi iść na kompromis z partnerem, ani poświęcać czas na ustalanie wspólnych kryteriów. To wszystko potwierdza predyspozycje organizacyjne Habilitantki.

W nadesłanych materiałach będących podstawą do recenzji, mamy nieco mankamentów formalnych, które należy wypunktować, ponieważ wpływają one na możliwość stworzenia w pełni obiektywnej opinii. Brakuje tu mierzalnych danych o dorobku. Wprawdzie mamy informacje o współczynniku cytowań prac Habilitantki, ale nie ma informacji o punktach uzyskanych po doktoracie, w świetle parametryzacji publikacji. W tym miejscu wypada jednak przypomnieć znane w środowisku naukowym krytyczne wypowiedzi na temat kontrowersyjności tego typu pomiaru (które autor recenzji

częściowo podziela). Dotyczy to zwłaszcza humanistów, publikujących w większości w języku polskim. Biorąc to wszystko pod uwagę i formułując ocenę dorobku naukowego Habilitantki należy zaznaczyć, że opinię o jakości tego dorobku utrudnia brak (lub nikłość) mierników weryfikacji. Dorobek jednostki (Wydziału) podlegał takiej ocenie już od 2013 roku, w bazie Uczelni mamy z pewnością dane dotyczące punktacji pracowników, podobnie w Internecie można zebrać informacje o cytowaniach.

Brakuje w dokumentacji dokładnych informacji o znajomości języków obcych, nie ma tu nawet klasycznego życiorysu Habilitantki. W przypadku osoby aspirującej do statusu samodzielnego pracownika naukowego takie dane są istotne, ponieważ ukazują proces rozwoju i warunki, w jakich kształtował się dorobek wnioskodawcy. Status nauczyciela akademickiego to godność bazująca na zaufaniu publicznym, a ono powstaje także poza zasadniczym dorobkiem naukowym.

### **Opinia końcowa**

W badaniach prowadzonych i opublikowanych przez dr Justynę Wasil po uzyskaniu stopnia doktora, a w szczególności w monografii pt. „Przywódstwo lokalne kobiet w Polsce. Studium gmin wiejskich”, **widoczny jest znaczny wkład Habilitantki w rozwój dyscypliny nauki o polityce i administracji, a wnioskodawczyni wykazuje się istotną aktywnością naukową.** Spełniony jest zatem wymóg określony w przepisach dotyczących stopni naukowych i tytułu naukowego. Mimo wymienionych w powyższej recenzji niedoskonałości, ostateczną pozytywną ocenę wzmacnia nowatorski charakter najważniejszego osiągnięcia naukowego Habilitantki. Uwzględniając wszystkie elementy oceny **opowiadam się za nadaniem dr Justynie Wasil stopnia doktora habilitowanego w obszarze nauk społecznych, w dyscyplinie nauki o polityce i administracji.**

